

Hành trình vươn tới ước mơ

Từ nhỏ tôi đã thích vẽ, thích nguệch ngoạc những đường chì trên giấy, thích tưởng tượng ra một con vật, một món đồ, một ngôi nhà, ngọn núi hay con sông... rồi cứ thế, tôi vẽ. Chỉ cần bức tranh đó thể hiện được điều mà tôi đang nghĩ tới, đôi khi chỉ là mấy đường thẳng song song, vài cái chấm to nhỏ khác nhau, hay có lúc là một mớ lộn xộn các hình khó gọi tên, tôi cũng đã thấy vui vui trong lòng. Tôi nhớ mình vẫn hay cười toe toét khi có người hỏi về ước mơ của tôi: “Con sẽ thành một nhà thiết kế, một họa sĩ tài năng. Vì con thích vẽ lắm!”. Mong ước của một đứa trẻ lúc nào cũng vĩ đại hơn chúng tưởng nhiều...

Tôi dần lớn lên, cấp một rồi sang cấp hai, khoảng thời gian tôi cầm cây bút chì gỗ để vẽ không nhiều như trước, tôi chú tâm vào những môn học ở trường. Có những lúc, tôi đã quên mất cả ước mơ của mình. Tôi từng có mong muốn vào ngành Y, rồi lại chuyển sang tìm hiểu về ngoại giao, có một thời gian lại muốn học tâm lý học. Đó là lúc tôi học lớp 8-9. Tôi hoang mang trước quá nhiều lựa chọn, lo lắng mình sẽ đi sai hướng và không có công việc phù hợp trong tương lai. Nhưng nhờ có sự động viên và những lời khuyên của ba mẹ, tôi tạm gác việc đó lại, vì điều quan trọng nhất trong thời điểm đó là kì tuyển sinh lớp 10, một bệ phóng lớn để tôi bước chân vào đại học... Và khoảng thời gian ấy, tôi dường như không vẽ nữa... Cuối cùng tôi cũng đạt được nguyện vọng, tôi đã vào được ngôi trường cấp ba mà mình yêu thích. Cũng chính lúc ấy, áp lực về việc xác định nghề nghiệp cho tương lai bắt đầu nặng dần trên vai tôi. Cũng không riêng mình tôi, tất cả học sinh trung học phổ thông khác đều đã phải chọn được hướng đi cho mình, hoặc phải đang nhanh chóng tìm ra nó.

Một ngày, tôi lang thang trên mạng để tìm hiểu về các trường đại học và các ngành nghề. Chẳng hiểu sao, tôi gõ từ khóa “thiết kế” trước hết và xem những điều liên quan, càng tìm đọc tôi càng hứng thú. Tôi xem những mẫu vẽ của các sinh viên khoa Thiết kế và chỉ có một suy nghĩ duy nhất: “Mình cũng sẽ làm được như vậy!”. Việc đầu tiên tôi làm là hỏi ý kiến, trao đổi với ba mẹ, và tất nhiên, điều tôi nhận được còn hơn cả sự đồng ý. Tôi bắt đầu đến các lớp học vẽ, đây cũng là lúc tôi nhận ra: tôi phải trưởng thành hơn và cố gắng hơn rất nhiều.

Nếu như khi còn là một đứa con nít, tôi hay giận dỗi và khóc nức lên khi có ai chê tôi vẽ xấu, thì bây giờ tôi phải quen với việc vẽ đi vẽ lại một hình vì không đúng phương pháp, lệch bố cục hoặc sai tỉ lệ. Một phần vì tôi không vẽ đã khá lâu, phần lớn là do lúc trước chỉ vẽ theo cảm hứng mà không có kĩ thuật gì. Cứ một buổi học trôi qua, tôi lại thấy mình hiểu biết thêm nhiều thứ, càng đặc biệt hơn khi nó liên quan đến sở thích và ước mơ của mình. Người vẽ đẹp thì có rất nhiều, người vẽ đúng và sáng tạo cũng không phải số ít. Đôi khi tôi cảm thấy mình còn rất yếu kém và thua thiệt, cảm giác thất vọng và nản chí là không tránh khỏi, thế nhưng càng trải qua những khoảnh khắc đó, ta mới càng biết trân trọng sự phấn đấu của bản thân. Và tôi vẫn luôn có động lực cho mình, đó là niềm yêu thích, sự đam mê mãnh liệt với nghệ thuật. Mọi việc đều cần có sự cố gắng và nỗ lực hết mình. Để đạt được ước mơ, tôi sẽ không ngại bất kì khó khăn thử thách nào.

Tôi đã thấy ước mơ của mình ở trước mắt.

Và tôi sắp chạm tới đó.

Nguyễn Huỳnh Bảo Yến-12D1